

Sygn. akt II Ka 408/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Trojanowski

Sędziowie: SSO Jarosław Krysa (spr.)

SSO Mariusz Hanus

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Kramarz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Krośnie – **Patrycji Trznadel**

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 roku w Krośnie

sprawy **D. G.**, syna R. i C., urodzonego dnia (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 160 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 22 września 2016 roku, sygn. akt II K 483/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego T. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję w kwocie 100 zł /sto złotych/,

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego T. D. na rzecz D. G. kwotę 840 zł /osiemset czterdzieści złotych/ tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 22 września 2016 r. oskarżony D. G. został uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 160 § 3 k.k. polegającego na tym, że w dniach 24-26 sierpnia 2011 roku w K. woj. (...) nieumyślnie naraził na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu T. D. i T. W., w ten sposób że prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...) w K., nieprawidłowo dokonał naprawy wulkanizacyjnej opony w samochodzie ciężarowym m-ki (...) nr rej. (...), własności K. W., poprzez niewłaściwe zastosowanie procedury naprawczej firmy (...) to jest dobranie niewłaściwego wkładu aramidowego do tego typu uszkodzenia, a nadto nieposmarowanie obrzeża wkładu na styku z powierzchnią oszorstkowaną preparatem I. (...) oraz dopuścił do założenia opony na przednią oś samochodu ciężarowego, podczas gdy powinna zostać założona na tylną oś, przy czym w dniu 26 sierpnia 2011 r. we F. wskutek eksplozji tej opony doszło do wypadku drogowego, w którym obrażeń ciała w postaci złamania przed i podskreślonego kości udowej lewej, złamania III kości śródreżca prawego, rany głowy, stłuczenia głowy i kończyny dolnej lewej, rany dłoni prawej doznał T. W., przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7-dni, i w efekcie kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa oraz zasądzone na rzecz oskarżonego kwotę 2712 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy.

Od wyroku powyższego apelację wniósł oskarżyciel posiłkowy T. D. zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i 201 k.p.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż pomimo obowiązujących oskarżonego D. G. zasad bezpieczeństwa jako właściciela zakładu wulkanizacyjnego i jego odpowiedzialności za montaż koła we właściwy sposób i na właściwej osi nie jest on odpowiedzialny za zaistniały, inkryminowany skutek w sytuacji, gdy opinia (...) Akademii (...) z dnia 4 maja 2016, jednoznacznie wskazuje, iż niekorzystnym działaniem było zamontowanie na osi kierowanej opony po tak dużym uszkodzeniu uznanym przez opiniujących jako uszkodzenie na granicy możliwości dokonania naprawy.

2) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie tezy zawartej w opinii Ośrodka (...) stwierdzającej, iż prawdopodobna jest teza niedostosowania technologii naprawy do tak dużych uszkodzeń, które jest sprzeczne z uniewinnieniem D. G. w kontekście uznania przez Sąd, iż jako właściciel zakładu wulkanizacyjnego, a więc osoba podejmująca decyzje jest on odpowiedzialny za poprawność wykonanej naprawy.

3) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez niezasadne uznanie wniosków opinii oraz późniejszych depozycji biegłego J. D. (1) [który to jednoznacznie stwierdził, iż nieprawidłowości w postaci doboru nieodpowiedniej (powinna być dobrana wg katalogu lub o większej wytrzymałości) łąty oraz niezabezpieczenie brzegu łąty preparatem uszczelniającym przyczyniły się do dekompresyjnego rozszczepienia opony], jako nieprzekonujących, niepełnych - sąd w tym zakresie niesłusznie oparł się jedynie na opiniach korzystnych dla oskarżonego.

4) Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego T. D. o przeprowadzenie dowodu z opinii zespołu ekspertów w sytuacji, gdy opinia (...) Akademii (...) w rzeczywistości została podpisana przez jedną osobę,

a w konsekwencji:

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na ustaleniu, iż brak jest związku przyczynowego pomiędzy dokonaną przez oskarżonego w sposób wadliwy naprawą opony, a skutkiem w postaci bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia T. D..

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Zarzuty od 1-4 dotyczą opiniowania przez biegłych i zatem mogą być rozważone łącznie.

Na wstępie należy zauważyć, iż niniejsze rozpoznanie sprawy jest trzecim postępowaniem odwoławczym. Pierwotnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 5 czerwca 2013 r. doszło do uchylenia wyroku z przyczyn proceduralnych tj. dopuszczenia dowodu z opinii biegłego który uprzednio słuchany był w sprawie w charakterze świadka.

O wiele bardziej doniosłe było kolejne rozpoznanie sprawy zakończone wyrokiem uchylającym zaskarżony wyrok z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 13 czerwca 2013 r. II Ka 125/14). Należy bowiem zauważyć, iż procedując po raz drugi Sąd I instancji dokonał niezwykle istotnej zmiany w zakresie opisu czynu zarzucanego oskarżonemu D. G.. Sąd ten bowiem w opisie czynu wyłączył związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego D. G. w dniach 24 - 26 sierpnia 2011 r. a zaistniałym skutkiem w postaci wypadku drogowego w dniu 26 sierpnia 2011 r. we F.. W tej sytuacji odpowiedzialność oskarżonego sprowadzała się jedynie do narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu jedynie T. D. i to w bardzo krótkim okresie pomiędzy wykonaną naprawą a czasem bezpośrednio poprzedzającym zaistnienie wypadku drogowego. Co więcej, ta dokonana istotna zmiana opisu czynu zarzucanego oskarżonemu stała się obowiązującą

wobec faktu, iż przy drugim postępowaniu odwoławczym apelacja wniesiona była jedynie na korzyść oskarżonego. Ponieważ zaś modyfikacja ta jest korzystna dla oskarżonego, to przy obecnym, trzecim rozpoznaniu sprawy, nie mogła już ulec zmianie.

W wyżej opisanych realiach zarzutu doszło do trzeciej rozprawy przed Sądem I instancji zakończonej opisany na wstępie wyrokiem uniewinniającym. W toku obecnego rozpoznania sprawy Sąd I instancji stosując się do wytycznych Sądu Odwoławczego dopuścił dowód z konfrontacji biegłych: J. D. (1) oraz B. S. i R. S. (ustalając jednocześnie kwestię braku podpisu na opinii tego ostatniego).

Z uwagi na fakt, iż biegli w toku konfrontacji pozostali przy swoich stanowiskach wyrażonych w pisemnych opiniach, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego dr inż. M. W. z Wydziału (...) (...) Akademii (...). Odnośnie tej opinii z dnia 4 maja 2016 r. należy zauważyć, że została sporządzona wyłącznie przez wspomnianego biegłego, gdyż nie ma obowiązku (wbrew twierdzeniom apelacji) aby kolejna opinia musiała być sporządzana przez zespół biegłych. Tym bardziej w sytuacji gdy przedmiotowa opinia nie ma charakteru „superopinii” gdyż biegły nie zajmuje się wyłącznie oceną poprzednich opinii biegłych, a wręcz przeciwnie sporządza opinię autorską przeprowadzając nawet badania fragmentu opony przesłanej biegłemu wraz z aktami sprawy.

Następnie biegły został przesłuchany na terminie rozprawy w dniu 9 września 2016 r., a wobec stwierdzenia, iż jego opinia zasadniczo jest zgodna z wypowiedziami biegłych z (...) Stomil, został skonfrontowany jedynie z biegłym J. D..

Przeprowadzone obszernie postępowanie dowodowe w zakresie opiniowania biegłych pozwoliło Sądowi I instancji na ustalenie, iż właśnie opinia biegłego J. D. nie spełnia wymogów opinii, a w szczególności biegły nie ma wystarczającej wiedzy i kompetencji do wypowiedzania się w kwestii objętej zarzutem, albowiem jest biegłym z zakresu opiniowania w sprawach wypadków drogowych.

W tej sytuacji Sąd I instancji dysponując szeregiem opinii biegłych oraz po przeprowadzeniu opisanych wyżej konfrontacji miał pełne prawo do ustalenia, które z opinii biegłych uznaje za wartościowe, profesjonalne i pozwalające na ustalenie stanu faktycznego.

Należy przy tym ponownie wskazać, iż tak biegli z (...) w O. jak i biegły z WAT-u dysponują specyficzną wiedzą techniczną pozwalającą na wypowiedzanie się w tej materii. Zupełnie zatem prawidłowo Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy o powołanie dowodu z zespołu ekspertów, gdyż dotychczas przeprowadzone opinie pozwoliły Sądowi I instancji na dokonanie prawidłowych ustaleń. Zatem wniosek o dopuszczenie kolejnej opinii niewątpliwie w oczywisty sposób zmierzał do przedłużenia postępowania, a należy wskazać, iż akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął do Sądu Rejonowego w Krośnie jeszcze w dniu 25 kwietnia 2012 r.

Należy wreszcie stwierdzić, iż Sąd I instancji w sposób bardzo szczegółowy zrelacjonował swoje ustalenia w treści uzasadnienia przede wszystkim stwierdzając, iż nie jest możliwe ustalenie związku przyczynowego pomiędzy wykonywaną przez oskarżonego naprawą opony a skutkiem w postaci wywołania stanu bezpośredniego narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia albo uszczerbku na zdrowiu oskarżyciela posiłkowego.

Sąd I instancji w ślad za opiniami biegłych wskazuje, iż co prawda dokonana przez oskarżonego naprawa cechowała się pewnymi nieprawidłowościami, jednak „wystrzał” tej opony nie wynikał ani z niewłaściwej naprawy, ani tym bardziej z założenia opony na przednią oś, co zostało zresztą dokonane zgodnie z poleceniem oskarżyciela posiłkowego. Do wspomnianego „wystrzału” opony doszło bowiem z powodu wcześniejszego uszkodzenia konstrukcji nośnej opony, a także na skutek zadziałania dodatkowych czynników takich jak zmniejszenie trwałości opony po najechaniu na nierówność, temperatury powietrza, niekorzystnego działania sił na łuku drogi, ułożenie się uszkodzenia w stosunku do nici kordowych tworzących opasanie i osnowę.

W dalszej części uzasadnienia Sąd I instancji przekonująco wskazuje, iż odpowiedzialność oskarżonego mogłaby się wiązać jedynie ze spowodowaniem bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia oskarżyciela posiłkowego, przy czym z uwagi na wielokrotnie opisywaną sytuację nie może to dotyczyć odpowiedzialności za spowodowanie wypadku,

który to rzeczywiście zaistniał w dniu 26 sierpnia 2011 r. W tym kontekście istotna jest zwłaszcza interpretacja znamienia bezpośrednio niebezpieczeństwa.

Stan takiego niebezpieczeństwa to niejako ostatni etap między abstrakcyjnym niebezpieczeństwem (zagrożeniem dla określonego dobra) a naruszeniem dobra. Ponieważ jednak do naruszenia dobra doszło w efekcie w wyniku wypadku, który zaistniał niezależnie od naprawy dokonywanej przez oskarżonego, to tym samym nie da się logicznie przyjąć, aby w krótkim okresie pomiędzy dokonywaną naprawą a wypadkiem zaistniał innego rodzaju stan zagrożenia niż wynikający z wystrzału opony, a w dodatku miałyby to być stan bezpośredniego niebezpieczeństwa wynikający z zachowania się oskarżonego.

O ile numerowane ad 1-4 zarzuty dotyczą kwestii opiniowania przez biegłych, co było już przedmiotem rozważań Sądu Odwoławczego, to ostatni z zarzutów apelacyjnych dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych, iż występuje rzekomo związek przyczynowy pomiędzy wadliwą naprawą opony a skutkiem w postaci bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia oskarżyciela posiłkowego.

Także i z tym zarzutem nie sposób się zgodzić, albowiem właśnie m.in. z opinii biegłych wynika, iż do wypadku doszło z przyczyn niezawinionych przez oskarżonego. Apelujący zaś nie wskazuje na jakiego rodzaju bezpośrednio niebezpieczeństwo niż zaistnienie wypadku został narażony w wyniku naprawy dokonanej przez oskarżonego. Ponownie należy stwierdzić, iż nie sposób przyjąć sytuacji w której potocznie mówiąc mogły istnieć równoległe dwie sytuacje stanu bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia oskarżyciela posiłkowego, przy czym w wyniku sytuacji nie objętej zawinieniem oskarżonego doszło w krótkim czasie od dokonanej naprawy do wypadku.

Sąd Odwoławczy orzekł w oparciu o treść art. 437 § 2 k.p.k. i art. 456 k.p.k. O kosztach i opłacie orzeczono z uwagi na fakt wniesienia niezasadnej apelacji przez oskarżyciela posiłkowego.